

OCH TEATR

Marcia Kash, Douglas E. Hughes

COŚ TU NIE GRA

Reżyseria

Krystyna Janda

Przekład
Elżbieta Woźniak

Maria Dębska, Ewa Florczak, Katarzyna Gniewkowska,

Maria Seweryn, Julia Wyszynska, Adrian Brząkała

Mirosław Kropielnicki, Kamil Maćkowiak, Andrzej

Pieczynski, Adam Serwaniec, Maciej Wierzbicki

Premiera: 10 czerwca 2021

COŚ TU NIE GRA jest prezentowane na podstawie umowy z Concord Theatricals
w imieniu Samuel French, Inc. www.concordtheatricals.com

Fotografia: Robert Jaworski

Marcia Kash, Douglas E. Hughes

COŚ TU NIE GRA

Przekład:
Elżbieta Woźniak

Reżyseria światła:
Katarzyna Łuszczuk

Reżyseria:
Krystyna Janda

**Producentka wykonawcza
i asystentka reżysera:**
Klaudia Błazik

Scenografia, kostiumy:
Weronika Karwowska

Realizacja dźwięku:
Michał Cacko

**Asystentki ds. scenografii
i kostiumów:**
Małgorzata Domańska,
Zofia Jocek

Realizacja światła:
Rafał Piotrowski

Obsada:

Raymond Bream / Roland Bream – **Mirosław Kropielnicki**
Penelope, szefowa grupy aktorskiej i reżyserka – **Katarzyna Gniewkowska**
Josée, szefowa sztabu Breama – **Maria Seweryn**
Judy, aktorka o poglądach prawicowych – **Julia Wyszzyńska**
Mimi, aktorka seks-maszyna – **Maria Dębska**
Weever, pani premier – **Ewa Florczak**
Sharkey, członek sztabu wyborczego Weever – **Adrian Brząkała**
Zingel, naukowiec ze sztabu Breama – **Andrzej Pieczyński**
Gill, członek sztabu wyborczego Weever – **Adam Serowaniec**
Whiting, dziennikarz – **Maciej Wierzbicki**
Colin, aktor-gej – **Kamil Maćkowiak**

Premiera: **10 czerwca 2021**

Coś tu nie gra jest prezentowane na podstawie umowy z Concord Theatricals w imieniu Samuel French, Inc. www.concordtheatricals.com

Miroslaw Kropielnicki

Zaraz po studiach we Wrocławiu dostałem angaż w Teatrze im. Włilama Horzycy w Toruniu i główną rolę w spektaklu *Dziadek do orzechów* w reżyserii i choreografii Leszka Czarnoty. Widownia w tamtym teatrze ma dosyć specyficzną budowę. Na głównej scenie, podobnie jak w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, są takie łoże z boku sceny – tak zwane łoże prosceniowe. No więc grałem, a raczej tańczyłem tego Dziadka do orzechów w masce, potem przebiegałem bokiem sceny za zasłoniętymi kotarami, żeby zmienić kostium, bo przecież *Dziadek do orzechów* przemienia się w pięknego Strażnika. Jestem już po tzw. „przebiórcę”, kotara się odsłania, reflektor kontrowy skierowany prosto na mnie, młodego, dwudziestoparoletniego aktora, grającego dla blisko trzystu dzieci. Stoję taki pełen siły, dumy i myślę sobie – no co za efekt, jak to wszystko działa, to jest to! I nagle słyszę: „Ale ma nos!”. To był jedyny spektakl dla dzieci, w jakim do tej pory zagrałem. Ale wciąż czekam na propozycje.

Katarzyna Gniewkowska

Na czwartym roku szkoły teatralnej zaproszono mnie do pracy w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie. Miałam grać Księżniczkę Natalię w spektaklu *Księżę Homburg* Kleista w reżyserii Wojciecha Szulczyńskiego. Nie muszę nadmieniać, że otrzymanie roli w tak znamienitym teatrze i zagranie z tak cenionym zespołem było ogromnym wyróżnieniem dla studentki. Pracowałam więc bardzo wytrwale, mając świadomość, że ta rola może wpłynąć na moje dalsze zawodowe losy. W dniu premiery, przygotowując się do wieczornego występu nerwy nie odpuszczały, w garderobie był chaos, nowe kostiumy, reżyser z ostatnimi uwagami, charakteryzacja, fryzura. Wewnętrznie rozdygotana, powtarzając w myślach sceny i teksty, zezłościłam się na równie zestresowaną, acz dość ślamazarną charakteryzatorkę. Wyrwałam jej lokówkę z ręki i chcąc samej sobie ułożyć włosy, przysmażyłam własne czoło na kształt wielkiej czerwonej pręgi. Żeby tego było mało, chcąc ukoić pieczenie chłodziłam twarz wodą, razem z którą spłynęło moje szkło kontaktowe. I tak, półślepa, z płonącym czołem, postawiłam moje pierwsze zawodowe kroki. Niewiele pamiętam z tego premierowego spektaklu, ale na lata uświadomiło mi to jedno – że wchodząc na scenę, aktor zapomina o swoich dolegliwościach i problemach. I tak trwa, w wykreowanym świecie, aż do braw przy ukłonach. A ten angaż... dostałam, oczywiście.

Maria Seweryn

Lata temu grałam na Pradze w Centrum Artystycznym M25, który mieścił się w słynnym klubie. Bardzo lubiłam ten czas. To był autorski spektakl Macieja Kowalewskiego *Bomba*. Grało nas tam z dwadzieścia parę osób z całej Polski. Uwielbialiśmy to grać! Ale rzeczywiście pracowaliśmy w warunkach bardzo prowizorycznych i nietypowych, nie mając na przykład magazynu, więc kostiumy i rekwizyty trzymaliśmy w jakimś takim pomieszczeniu. Któregoś razu przychodzimy w dniu kolejnego spektaklu i okazuje się, że było włamanie do klubu. Pech chciał, że zginęła też część naszych rzeczy, w tym bardzo charakterystyczne buty, które nadawały mojej postaci specyficzny styl chodzenia. Zostałam więc tak jak stałam – w letnich kłapkach. Usiadłam zrozpaczona, no ale myślę – „bez przesady, to nie buty decydują o wszystkim”. Poszłam się charakteryzować i nagle, siedząc przed lustrem, kiedy Ewa

Kowalewska nawijała mi włosy na wałki, widzę buty jak moje! Patrę w lustro, a tam na bujawce siedzi jakaś pani, która przyszła na przedstawienie i na nogach ma identyczne buty! Niewiele myśląc podbiegłam do niej w tych wałkach na głowie i pytam: „Jaki ma pani numer buta?”. Na co ona, kompletnie zaskoczona sytuacją, odpowiada mi, podając rozmiar większy od mojego. „Wspaniale!” – krzyknęłam – „to jak włożę tam trochę waty, to dam radę”. Ona patrzy na mnie coraz bardziej zaskoczona, nie wiedząc o co chodzi, więc dopytuję dalej: „Przepraszam bardzo, czy pożyczłaby mi pani swoje buty na spektakl, bo moje ukradli?”. Zaczęła się śmiać, ale kompletnie niczego nie komentując, bez wahania zdjęła swoje buty i podała mi je. Dałam jej więc swoje kłapki i pognalam grać spektakl. Po przedstawieniu na szybko wymieniliśmy się butami. Nawet nie zdążyłam jej szczególnie podziękować, a przecież ta wspaniała pani uratowała mi życie w pewnym sensie, uratowała spektakl. Nigdy jej tego nie zapomnę. Jestem jej ogromnie wdzięczna.

Julia Wyszyńska

To było dawno temu. Jako początkująca aktorka brałam udział w pewnym spektaklu, w którym w zasadzie bardziej statystowałam niż grałam. Spektakl był makabryczny! Był tak zły, że gorzej być nie mogło. Tam wszystko było straszne – brzydka scenografia, okropne kostiumy, nic się kupy nie trzymało. No, wszystko było złe. Któregoś dnia gramy wieczorne przedstawienie. Jest taka scena pochodzenia mieszkańców wsi z krzyżem i w pewnym momencie jesteśmy odwróceny całą grupą tyłem do widowni, śpiewając jakąś pieśń. W pewnym momencie słyszymy obezwładniająco przepiękny śpiew. Śpiew białym głosem. Wiemy, że to na pewno nie jest element spektaklu, ale nie wiemy za bardzo, co się dzieje, bo w tym momencie nie możemy się odwrócić. To bardzo dziwne uczucie, kiedy jesteś w trakcie spektaklu i wiesz dokładnie, co się zaraz wydarzy i nagle dzieje się coś, co cię zupełnie wytrąca z ustalonego przebiegu zdarzeń. Więc nie wiedzieliśmy, czy możemy się zatrzymać czy zrobić cokolwiek innego. Okazało się, że na środku sceny, przed nami stoi zupełnie obca pani w kostiumie z epoki, jakby totalnie była z naszego świata. Po swoim występie zeszła ze sceny i z powrotem usiadła na widowni. Potem okazało się, że pani była na naszym spektaklu kilka razy i stwierdziła, że tak złego przedstawienia nigdy nie widziała i postanowiła nam po prostu pomóc i jakoś to je uratować.

Maria Dębska

Podczas spektaklu w jednym z warszawskich teatrów grałam scenę z moim chłopakiem, z którym byłam całkiem od niedawna. Trwa spektakl, gramy akurat scenę we dwoje, w której szykujemy się na przyjęcie. Siadam na krześle i zakładam buty. Jestem zwrócona przodem do widowni, gdzie siedzi jakieś czterysta osób. Podchodzi do mnie Marcin i nagle kuca przede mną, odsuwając mikroport od twarzy, szepcze mi dwa słowa do ucha i wsuwa pierścienek na palec. Na szczęście nikt z widzów tego nie zauważył. Oczywiście kompletnie się tego nie spodziewałam. Przez kolejne półtorej godziny przedstawienia, próbowałam ściągnąć ten pierścienek, a kiedy tylko łądowaliśmy na chwilę w kulisach, darłam się szepsem, wymachując pięściami wciąż próbując uwolnić swój palec. Pierścienek był jednak stanowczo za mały, więc palec mi spuchł i był dwa razy grubszy niż wcześniej. Nie udało mi się go ściągnąć, a kilka dni później pomyślałam, że to może wcale nie jest taki zły pomysł... I tak Marcin został moim mężem.

Ewa Florczak

Było to w Teatrze Komedia, gdy jeszcze dyrektorem była Olga Lipińska. Graliśmy spektakl *Kram z piosenkami* i drugi akt tej sztuki zaczynał się walcem na dziesięć par – my w perukach, stylowych sukniach do ziemi, koledzy w smokingach. Tańczymy, a wśród nas, trzymając tacę z kieliszkami, krążył Mistrz Ceremonii, którego grał akurat Piotrek Gąsowski. Chodził między nami, częstował, myśmy tańczyli. I nagle, mijając mnie nadepnął mi na suknię i stanął na niej. Z Darkiem Pomorskim usiłujemy tańczyć dalej, ale czuję, że mam ściśnięte nogi, coś mnie tutaj płącze. Koleżanki i koledzy zauważają całą sytuację i nie mogą utrzymać powagi sceny, publiczność widząc to, kona ze śmiechu, muzycy gubią takt, a ten dalej stoi kompletnie niczego nieświadomy, czarując gości balu. Jakimś cudem Darek wyprowadził mnie w kulisy, garderobiana szybko przybiegła, wszyscy kombinują jak mnie rozplątać, bo zaraz następna scena – *Artiur*, w której Krzysiek Krupiński gra owego Pana Artiura otoczonego sześcioma kobietami w tych długich, eleganckich sukniach. Puenta tej sceny była taka, że nasza szóstka łapie się za ręce parami, a on skacze nam na te ręce i my go znosimy ze sceny. No więc walc jeszcze trwa, a tu za kulisami wszyscy kombinują jak mnie uwolnić z tego spętania. Nikt nie ma nożyczek, bo tam garderoba jest po schodkach, a czasu nie ma, żeby tam biec, więc szarpną, próbują jakoś rozciągnąć, rozedrzeć, ale nic nie puszcza. Okazuje się, że ta suknia, a właściwie spódnica połączona z górą, była uszyta z pasów koronek naszytych na okrągło na cały dół. Wybrzmiewają ostatnie takty walca ze sceny balu, a tu ktoś w końcu podpala zapalniczką kawałek koronki, uwalniając mnie z tego spętania. Muzyka do *Artiura* się zaczyna, wychodzimy, tańczymy, a widownia płacze ze śmiechu. Okazuje się, że wszystkie koleżanki są w długich kreacjach, a ja... w mini.

Adrian Brzkała

To było na wyjeździe, w czerwcu. Przedstawienie się zaczyna, ale moja postać wchodziła dopiero w jakiejś dwudziestej minucie, więc już w kostiumie i charakterystyce wyszedłem sobie tylnym wejściem na dwór. W spektaklu grałem dostawcę pizzy, więc siedziałem sobie przed budynkiem z tymi dwoma kartonami pizzy, z pizzą na koszulce, z pizzą na czapeczce. No ale zbliża się powoli czas mojej sceny, a muszę wejść przez widownię. No więc wchodzę do holu i jestem tuż przy drzwiach, a tu nagle słyszę: „Gdzie pan wchodzi? Spektakl jest. Nie wolno”. Więc tłumaczę, że muszę. Pani dalej: „Gdzie z tą pizzą na scenę? Tu teatr przyjechał”. Więc ja na to, że wiem, bo gram w tej sztuce i muszę wejść, bo zaraz moja scena będzie. „Z jedzeniem nie wolno” – pada odpowiedź. Widzę, że nic nie zwalczę, więc biegnę do drugich drzwi na widownię, otwieram, wbiegam na scenę i nagle słyszę odgłos rozdzierającego się materiału, a zaraz potem gromki śmiech publiczności. No cóż, spektakl nie był komedią, a zagranie kolejnej sceny raczej nie najłatwiejsze. Na szczęście spodnie były na szelkach, a w kulisach czekała taśma montażowa.

Andrzej Pieczyński

Historia dotyczy filmu *Ja kocham Różię* w reżyserii Jerzego Gruzy. Grałem tam jakąś rolę już zdefiniowaną. Mieliśmy zdjęcia niedaleko Pieskowej Skąły pod Ojcowem. Nagle okazało się, że w scenie potrzeba dwóch wojów. Niestety to była niedziela i nikogo z aktorów nie było na planie, a tam popłoch, bo scena z wojami być musi bezsprzecznie. Przyjechał kierowca i tak się dzielił z nami zmartwieniami ekipy. Nagle Jurek Leszczyński, który na planie ustawiał ruch i mimów, wpada na pomysł, że my się przebierzemy. Potrzeba dwóch, więc my tam pojedziemy. No ale jak, mówię, przecież my tu już gramy swoje role, a nie ma mowy o podwójnych, bo to wbrew scenariuszowi. „No ale od czego jest charakterystyka!” – pada odpowiedź. I już widzę ten błysk w jego oczach... „Pojedziemy, zakwefią nas w misiury, jakieś brody i proszę mówić, że to dwóch pijanych tam z budki znaleźli. Nie chcemy być przecież rozpoznani przez ekipę”. No i dobrze. Ucharakteryzowali nas. Siedzimy w taksówce. Poszła informacja, że znaleźli dwóch mężczyzn, jest ratunek, tylko że są nawaleni, no ale co zrobić. Dojeżdżamy tą taksówką na miejsce, widzimy znużoną ekipę. Ktoś coś je, ktoś snuje się po planie, ktoś śpi na trawie. Czekają. No ale jak teraz wyjść z tego samochodu, żeby zagrać zagranie? No więc otworzyłem drzwi, a jestem przecież w ciężkiej zbroi, więc na takich sztywnych nogach ledwo wyszedłem, zachwiałem się i stanąłem. „Co dalej?” – myślę. Jak Jurek to zobaczył, zgotował się tak, że resztką sił otworzył drzwi i skulony wpół ze śmiechu uciekł do lasu. Ekipa filmowa oniemiała. O żadnych zdjęciach nie było już mowy.

Adam Serowaniec

Była godzina 19:12. Wychodziłem z domu wyrzucić śmieci, myśląc jednocześnie, co mogę zrobić z wolnym wieczorem. Nagle dzwoni telefon. Wyświetla mi się numer ówczesnej producentki, a obecnie Dyrektorki Fundacji, Alicji Przerazińskiej, która spokojnym, ciepłym głosem zadaje mi niewinne pytanie o to, gdzie jestem. Nie domyślając się kompletnie niczego, opowiadam jej o swoich planach i dopiero na koniec tej przemiłej rozmowy pytam, czy coś się stało. Po drugiej stronie usłyszałem zdziwienie: „Przecież za chwilę grasz spektakl *Trzeba zabić starszą panią*”. Nie no, myślę, podpuszcza mnie. Może to słodka zemsta za moje różne żarty? To niemożliwe. Nigdy nie zapomniałem przecież o żadnym terminie. Ale postanowiłem pojechać do Och, a raczej pobiec, bo o tej porze miasto stoi. Byłem w teatrze o 19:28. W garderobie czekała na mnie szklanka wody, a na widowni – komplet publiczności.

Maciej Wierzbicki

To było lata temu. Pamiętam jak w Och-Teatrze była plaga much. I te muchy były charakterystyczne – duże, tłuste i wolne w locie. Gramy *Mayday*, światła się zapalają, a nad sceną słyszymy uporczywe uporczywe „bzzzz...”. Niby leniwe, ale jednak precyzyjne były. To koledze gdzieś na samym czubku głowy usiadły, to koleżance na ramieniu. Bezczelnie latały tylko nad sceną, pozostając kompletnie niewidoczne dla publiczności. Przez cały spektakl, kiedy tylko wchodziłem na scenę, Rafał Rutkowski natychmiast usiłował pacnąć którąś z nich, robiąc to, oczywiście, przeciwko mnie. Mówię swoją kwestię i nagle słyszę a to uderzenie dłonią w futrynę, a to klaśnięcie w dłoń. Ale on cwanie wplótł to w rolę. Coś mówi, mówi jako postać i nagle „pac!” w wyimaginowaną muchę. Nie byłem w stanie nic zrobić. Ledwo dograłem scenę do końca. Jeszcze kiedy schodziłem ze sceny, złapał dwie nieistniejące muchy na ścianie. Nie wytrzymałem. Wybuchnąłem śmiechem. Na szczęście już w kulisach.

Kamil Maćkowiak

To wspomnienie dotyczy mojego debiutu w teatrze, a ponieważ zacząłem już na drugim roku studiów, to byłem takim aktorem od wszystkiego, grającym po trzydzieści, czterdzieści spektakli miesięcznie. W tym wszystkie nagle zastępstwa. Jednym z nich była rola Elfa w *Śnie nocy letniej*. Ten tytuł często grany był rano dla szkół. Tak było i tym razem. Spektaklu uczyłem się z nagrania z kasety VHS. Było tam bardzo dużo ruchu, różnych działań fizycznych, które sam sobie ćwiczyłem i próbowałem. No ale nikt mi na przykład nie powiedział, że podest, na którym będę stał w pewnym momencie ruszy. Dodatkowo byłem w stroju kosturzy z kosą, więc jak spadłem z tego podestu, to taka salwa śmiechu gruchnęła na widowni, że ledwo się pozbierałem, a to był dopiero początek przedstawienia. Nic to, gram dalej. Dochodzimy do kolejnej sceny, która kończyła się tańcem, gdzie byłem na kolanach wygięty do tyłu w stronę rampy. Scena się kończy, a ja kątem oka widzę, że prosto na mnie zjeżdża kurtyna, nie jestem w stanie się podnieść, wszystko trwa ułamki sekund, a ona dokładnie przedzieliła mnie na pół, pozostawiając korpus z odchylną głową po stronie widowni. Moi koledzy postanowili uratować sytuację i zaczęli mnie za te zgięte nogi wciągać całego za kurtynę. Nie pamiętam, co było potem, ale ten śmiech mam w uszach do dziś.

Fotografia z sesji plakatowej, fot. Robert Jaworski

Raymond Bream / Roland Bream – Mirosław Kropielnicki

Mirosław Kropielnicki

Aktor teatralny, filmowy i telewizyjny. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. Przez wiele lat był związany z Teatrem Nowym w Poznaniu. Współpracował z wieloma wybitnymi reżyserami, m.in. z Erwinem Axerem (*Androkles i lew* George'a Bernarda Shawa), Krystyną Jandą (*Namiętność* Petera Nicholasa), Krzysztofem Zaleskim (*Parady* Jana Potockiego, *Człowiek śmiechu* Victora Hugo), Januszem Wiśniewskim (*Wesele* Stanisława Wyspiańskiego, *Król Ryszard III*, *Burza* Williama Shakespeare'a, *Faust* Johanna Wolfganga Goethego, *Bestia* Heinricha von Kleista), Eugeniuszem Korinem (*Zagraj to jeszcze raz*, *Sam* Woody'ego Allena, *Maszyna do liczenia* Elmera Rice'a, *Czego nie widać* Michaela Frayna), Tadeuszem Bradeckim (*Iwona, księżniczka Burgunda* Witolda Gombrowicza, *Przyjęcie dla głupca* Francisa Vebera). Na deskach Teatru Polonia grał w *Romulusie Wielkim* Friedricha Dürrenmatta w reż. Krzysztofa Zanussiego. Od wielu lat związany z Och-Teatrem, stworzył role w spektaklach: *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego, *Udając ofiarę*, *Pomoc domowa*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*, *Wspólnota mieszkaniowa* w reż. Krystyny Jandy, *Truciciel* w reż. Cezarego Żaka, *Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę*

w reż. Andrzeja Domalika, *Casa Valentina* w reż. Macieja Kowalewskiego, *Stowarzyszenie Umarłych Poetów* w reż. Piotra Ratajczaka.

Z przedstawieniem *Arka Noego. Nowy Koniec Europy* występował na wielu międzynarodowych festiwalach, m.in. w Edynburgu, Madrycie, Maladze, Bolonii, Nottingham, Tel Awiwie, Stambule i Tibilisi. Jest laureatem wielu nagród – za spektakl *Faust*, także w reż. Janusza Wiśniewskiego, otrzymał nagrodę Herald Angel „The Stage Award for Acting Excellence” na Edinburgh Fringe Festival oraz Grand Prix Międzynarodowego Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych w Łodzi. Został nominowany przez miesięcznik „Teatr” za najlepszą rolę sezonu 2007/08.

Wystąpił m.in. w filmach: *Sto minut wakacji* Andrzeja Maleszki (2001), *Złoty środek* Olafa Lubaszenki (2009), *Weekend* Cezarego Pazury (2010), *Śliwowica* w reż. Krzysztofa Łebkiego i Justyny Nowak (2013), *Kler* Wojciecha Smarzowskiego (2018), *Powrót* Magdaleny Łazarkiewicz (2019), *Miasto* Marcina Sautera (2021). Można go także oglądać w takich serialach, jak *Pierwsza miłość*, *Znaki*, *Erynie*, *Ludzie i bogowie* oraz w drugim sezonie serialu Netflix *Rojst*.

Penelope, szefowa grupy aktorskiej i reżyserka
– Katarzyna Gniewkowska

Katarzyna Gniewkowska

Aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna. Absolwentka krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej z 1985 roku. Jeszcze w trakcie studiów dołączyła do zespołu Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, na którego deskach debiutowała w okresie ukończenia studiów i z którym była związana do 1987 roku, kiedy to zmieniła angaż i przeniosła się do Teatru Starego w Krakowie. W tym samym czasie debiutowała w filmie na planie *Komediantki* w reż. Jerzego Sztwiertni. Zaraz potem zagrała pierwszą dużą rolę w filmie *Między ustami a brzegiem pucharu* w reż. Zbigniewa Kuźmińskiego.

W Teatrze Starym zagrała m.in. w *Don Juanie* Molière'a w reż. Yvesa Goulaisa, *Śnie srebrnym Salomei* Juliusza Słowackiego w reż. Jerzego Jarockiego, *Lunatykach* wg Hermanna Brocha w reż. Krystiana Lupy, *Grzebaniu* wg Witkacego w reż. Jerzego Jarockiego, *Iwonie, księżniczce Burgunda* Witolda Gombrowicza w reż. Grzegorza Jarzyny, *Braciach Karamazow* wg Fiodora Dostojewskiego w reż. Krystiana Lupy, *Trzecim akcie* według Szewców Witkacego w reż. Jerzego Jarockiego, *Makbecie* Williama Shakespeare'a w reż. Andrzeja Wajdy, *Tartuffe* Molière'a w reż. Mikołaja Grabowskiego, *Oczyszczeniu* Petera Zelenki w reż. autora.

W latach 2013–2015 związana z Teatrem Narodowym, gdzie zagrała m.in. w *Tangu*

Sławomira Mrożka w reż. Jerzego Jarockiego i w *Ślubach panińskich* Aleksandra Fredry w reż. Jana Englerta.

Laureatka prestiżowej Nagrody im. Aleksandra Zelwerowicza za najlepszą rolę w sezonie teatralnym 1999/2000 (*Grusza* w *Braciach Karamazow* Dostojewskiego w Starym Teatrze w Krakowie w reż. Krystiana Lupy) oraz Fringe First na festiwalu w Edynburgu za rolę w spektaklu *Plaisirs d'amour* w reż. Zofii Kalińskiej. Dwukrotna laureatka Grand Prix Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopocie; nagrodzona za rolę Nelly Larkin w przedstawieniu *W roli Boga* St. Germaina w reż. Tomasza Wiszniewskiego (2010), a także za rolę Eleonory w *Tangu* Sławomira Mrożka w reż. Jerzego Jarockiego (2013).

W 2003 roku zagrała rolę księżnej Iriny Wsiewołodowny Ticonderogi w onirycznym filmowym *Nienasyceniu* wg Witkacego w reż. Wiktora Grodeckiego. Grała również w serialach *Ekipa* i *Czas honoru*, a także w spektaklu Teatru Telewizji *Damy i huzary* w reż. Krystyny Jandy.

Na deskach Och-Teatru występuje w spektaklach *Weekend z R.* i *Pomoc domowa* w reż. Krystyny Jandy oraz w *8 kobietach* w reż. Adama Sajnuka.

Josée, szefowa sztabu Breama – **Maria Seweryn**

Maria Seweryn

Aktorka, reżyserka. Ukończyła Wydział Aktorski warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza. Gra w Teatrze Polonia, Och-Teatrze, Małej Warszawie, Teatrze WARSawy, Mazowieckim Instytucie Kultury, Kujawsko-Pomorskim Impresaryjnym Teatrze Muzycznym w Toruniu oraz w Krakowskim Teatrze Scena STU. Na planie filmowym pojawiła się jako czterolatka w *Dyrygencie* Andrzeja Wajdy. W 1993 roku zadebiutowała w filmie Radosława Piwowarskiego *Kolejność uczuć*. Za tę rolę otrzymała Nagrodę im. Zbyszka Cybulskiego oraz nagrodę w plebiscycie Radia ZET za najlepszy debiut aktorski ostatnich pięciu lat. Później zagrała w *Wielkim tygodniu* Andrzeja Wajdy, *Matce swojej matki* Roberta Glińskiego, a także w filmach *Julia wraca do domu* Agnieszki Holland i *Boisko bezdomnych* Katarzyny Adamik.

W *Hamlecie* Williama Shakespeare'a w reż. Krzysztofa

Warlikowskiego grała Rosencrantza, w skandalizującym *Shopping & Fucking* Marka Ravenhilla w reż. Pawła Łysaka – Lulu, a w *Polaroidach* w reż. Anny Augustynowicz – Nadię. Za tę ostatnią otrzymała nagrodę na 2. Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość Przedstawiona” w Zabrzu. Zagrała też w *Opowiadaniach zebranych* w reżyserii i u boku Krystyny Jandy, zdobywając wyróżnienie aktorskie na Kaliskich Spotkaniach Teatralnych (2002). Z kolei za rolę Iriny w *Miss Hiv* w reż. Macieja Kowalewskiego otrzymała wyróżnienie w 12. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (2006).

Gra również w spektaklu plenerowym *Lament na Placu Konstytucji* Krzysztofa Bizio, za który otrzymała nagrodę za najlepszą rolę kobiecą w 14. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (2008).

Judy, aktorka o poglądach prawicowych – **Julia Wyszynska**

Julia Wyszynska

Aktorka. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie. Debiutowała w 2010 roku w spektaklu *Nowe Wyzwolenie* w reż. Eweliny Marciniak w Teatrze Polskim w Bielsku-Białej. W latach 2012–2015 współpracowała

z Teatrem Polskim im. Hieronima Konieczki w Bydgoszczy, między 2016 a 2020 rokiem związana z kolei z Teatrem Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie. Współpracowała z takimi reżyserami jak Krystian Lupa, Oliver Frlić, Iwan Wyrpajew czy Maja Kleczewska.

Mimi, aktorka seks-maszyna – Maria Dębska

Maria Dębska

Aktorka teatralna, telewizyjna i filmowa. Pianistka. Absolwentka Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi z 2017 roku. Ukończyła pierwszy rok na Wydziale Fortepianu Akademii Muzycznej w Łodzi. Debiutowała w warszawskim Teatrze Studio w spektaklu *Ripley pod ziemią* w reż. Radosława Rychcika (2016). W latach 2018-2019 związana była z Teatrem Polskim im. Arnolda Szyfmana w Warszawie. Za swoje role teatralne była wielokrotnie nagradzana.

Za tytułową *Marię Stuart* w reż. Grzegorza Wiśniewskiego otrzymała Grand Prix za wybitną osobowość sceniczną i Nagrodę Publiczności 34. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi, Nagrodę Aktorską na Międzynarodowym Festiwalu Szkół

Teatralnych w Brnie, a także łódzką „Złotą Maskę” za najlepszy debiut aktorski w sezonie 2015/2016.

Jako aktorka filmowa zagrała w takich filmach jak *Piłsudski* w reż. Michała Rosy (2019), *Czarny Mercedes* w reż. Janusza Majewskiego (2019), *Zabawa zabawa* w reż. Kingi Dębskiej (2018), *Pech to nie grzech* w reż. Ryszarda Zatorskiego (2018), *Cicha noc* w reż. Piotra Domalewskiego (2017), *Demon* w reż. Marcina Wróny (2017) oraz *Moje córki krowy* w reż. Kingi Dębskiej (2015).

Gra również w serialach: *Stulecie winnych*, *W rytmie serca*, *Wojenne dziewczyny* czy *Barwy szczęścia*. W 2021 roku zobaczymy ją w roli Kaliny Jędrusik w filmie *Bo we mnie jest seks* w reż. Katarzyny Klimkiewicz.

Weever, pani premier – Ewa Florczak

Ewa Florczak

Aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie z 1975 roku.

Związana z Teatrem na Targówku, Teatrem Kwadrat, Teatrem na Woli, Teatrem Komedia, Teatrem Żydowskim, Teatrem Bajka, Operetką Warszawską, a także późniejszym Teatrem Muzycznym „Roma”. Ma na swoim koncie role w takich spektaklach jak *W małym dworku* Stanisława Ignacego Witkiewicza w reż. Lecha Terpiłowskiego (1978), *Fan fan tulipan* na podstawie filmu Christiana Jaque'a w reż. Wieńczysława Głińskiego (1979), *Igraszki z diablem* Jana Drdy w reż. Tomasza Grochoczyńskiego (1984), *Piaf* Pam Gems w reż. Jana

Szurmieja (1993) czy autorska *Bomba* w reż. Macieja Kowalewskiego (2006).

Przez wiele lat związana była z telewizją, gdzie brała udział w licznych produkcjach teatru telewizji oraz programach rozrywkowych i muzycznych, współpracując m.in. z Barbarą Borys-Damięcką, Edwardem Dziewońskim, Wojciechem Pokorą i Pawłem Karpińskim.

Jako aktorka serialowa i filmowa kojarzona jest głównie z *07 zgłoś się*, gdzie jako sierżant Ewa Olszańska grała jedną z głównych ról, *Zmiennikami*, *Na dobre i na złe*, *Barwami szczęścia* oraz *Doliną Issy* w reż. Tadeusza Konwickiego, *Lalką* w reż. Ryszarda Bera, *Gorączką* w reż. Agnieszki Holland czy w *Skazanym na bluesa* w reż. Jana Kidawy-Błońskiego.

Sharkey, członek sztabu wyborczego Weever – **Adrian Brzkała**

Adrian Brzkała

Aktor. Absolwent Wydziału Aktorskiego PWSFTviT w Łodzi. W 2015 roku debiutował rolą Jonasza Jenkinsa w *Mgnieniu* Philipa Portera w reż. Adama Sajnuka w Teatrze Polonia.

Następnie przygotował role Tobiasza Az-za'ima/Mickeya Nestora w *Harper* Simona Stephensa w reż. Grzegorza Wiśniewskiego w Teatrze im. Stefana Żeromskiego w Kielcach (2016) oraz Melchiora Gabora w spektaklu *Przebudzenie wiosny* Franka Wedekinda w reż. Kuby Kowalskiego, który był również jego spektaklem dyplomowym (2018). Razem z zespołem *Przebudzenia wiosny*

zdołał Grand Prix na 36. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi.

Występuje w roli Grzegorza Przemyska w *Żeby nie było śladów* w reż. Piotra Ratajczaka w Teatrze Polonia (2018), Władzia Mąckiego juniora w *Żołnierzu królowej Madagaskaru* w reż. Krzysztofa Jasińskiego w Teatrze Polskim im. Arnolda Szyfmana w Warszawie (2018). Gościnnie pojawia się również w spektaklu *Jak się kochamy w domu* w Mazowieckim Teatrze Muzycznym im. Jana Kiepury w Warszawie. Od 2019 roku wciela się także w postać Todda Andersona w *Stowarzyszeniu Umartłych Poetów* w reż. Piotra Ratajczaka wystawianym w Och-Teatrze.

Zingel, naukowiec ze sztabu Breama – **Andrzej Pieczyński**

Andrzej Pieczyński

Teatrolog, reżyser, autor sztuk, dramaturg, aktor filmowy i teatralny. Przez lata związany był z Teatrem Narodowym w Warszawie, Teatrem Muzycznym w Gdyni, berlińskim Theater am Ufer, Teatrem Miejskim w Gdyni, Teatrem Polskim w Bydgoszczy, Teatrem Polskim w Warszawie, Teatrem Syrena w Warszawie oraz Teatrem Nowym im. Tadeusza Łomnickiego w Poznaniu.

Jako wykładowca prowadził zajęcia m.in. w Die Etage-Schule für Darstellenden Künste (Szkoła Sztuk Przedstawiających) w Berlinie, Studium Animatorów Kultury w Gdańsku oraz Collegium Da Vinci w Poznaniu i Collegium Europaeum w Gnieźnie.

Jest laureatem wielu znaczących nagród takich jak: Nagroda Artystyczna Wojewody Gdańskiego (dwukrotnie w 1984 roku za rolę Disc jockeya w przedstawieniu *Disco Story* Jana Pisty w reż. Jerzego Afanasiewa w Teatrze Muzycznym w Gdyni i 1988 roku za rolę Judasza w przedstawieniu *Jesus Christ Superstar* w reż. Jerzego Grucy w Teatrze Muzycznym w Gdyni), Nagrody Publiczności na toruńskim

Ogólnopolskim Festiwalu Teatru Jednego Aktora (w 1984 roku, także za rolę Disc jockeya w przedstawieniu *Disco Story*), Indywidualnej Nagrody Aktorskiej w Konkursie Teatrów Ogródkowych (w 1998 roku za rolę w spektaklu *Zbiór bzdur, czyli Dymny* w reż. Marka Pacuły w Teatrze Miejskim w Gdyni), Nagrody Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za spektakl *Zabić was to mało* (2000), Nagrody Artystycznej Prezydenta Miasta Gdyni „Gdyński Galion” w Dziedzinie Teatru (2000), Nagrody Indywidualnej dla autora tekstu i reżysera na 7. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej w Warszawie za spektakl *Zabić was to mało* (2001), Nagrody Teatralnej Marszałka Województwa Pomorskiego (w 2001 roku za spektakl *Zabić was to mało*). Za rolę Aleksandra w przedstawieniu *Gwiazdy na porannym niebie* we własnej reżyserii był także nominowany do Nagrody Feliksa (2010).

Obecnie realizuje się jako autor sztuk teatralnych i scenariuszy filmowych. W Och-Teatrze gra w *Prapremierze dreszczowca* w reż. Grzegorza Warchoła.

Gill, członek sztabu wyborczego Weever – **Adam Serowaniec**

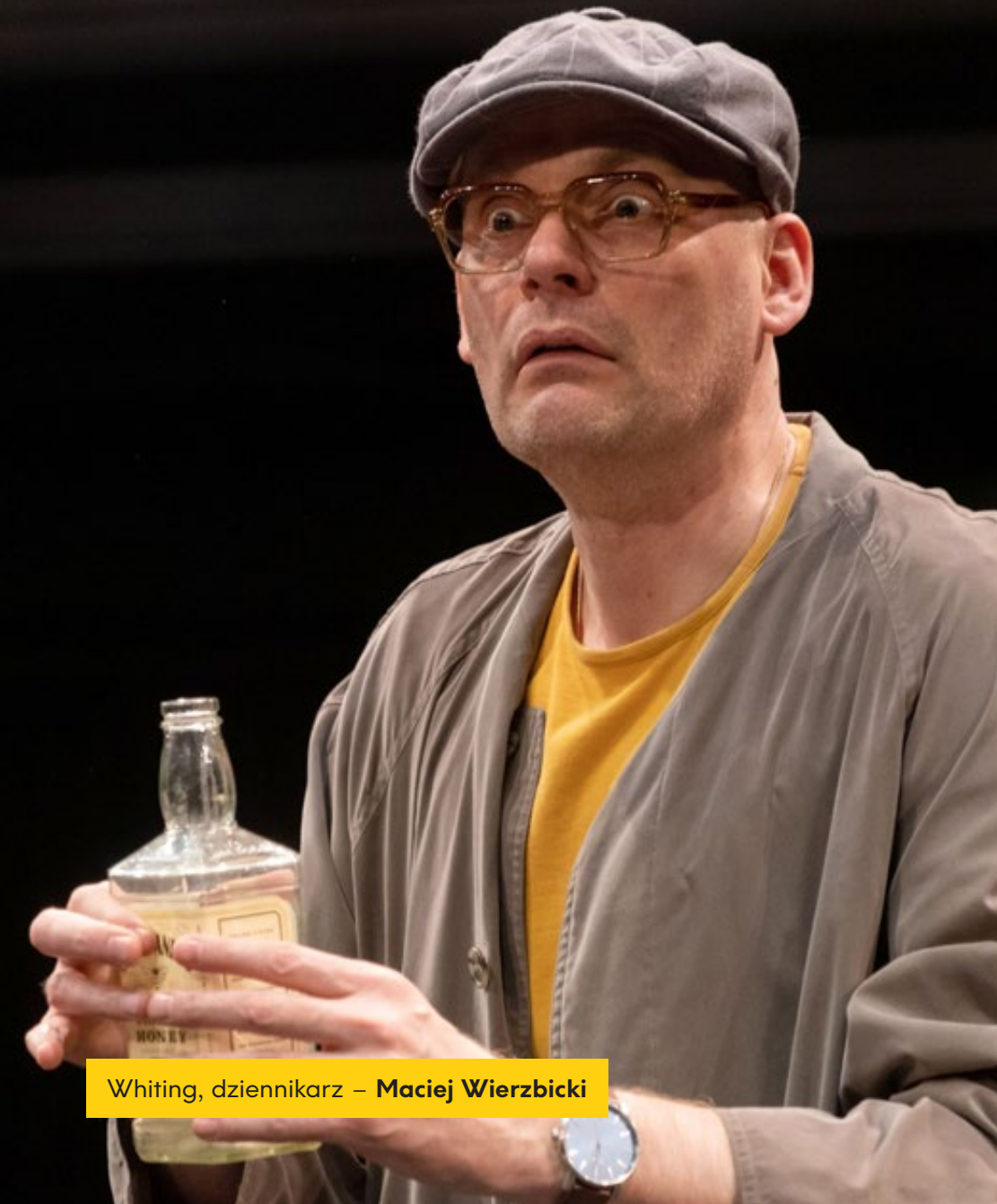
Adam Serowaniec

Aktor. Absolwent Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza. Na scenie Teatru Collegium Nobilium wystąpił w czterech przedstawieniach dyplomowych: *Wieczór Trzech Króli* Williama Shakespeare'a w reż. Cezarego Morawskiego, *Zabawa jak nigdy* Williama Saroyana w reż. Wiesława Komasy, *Zabawa Sławomira Mrożka* w reż. Anny Seniuk oraz *Przypadki pana Jourdain* Molière'a w reż. Waldemara Śmigasiewicza. Zagrał w filmach, m.in.: *Księżstwo* Andrzeja Barańskiego (2011), *Falklandy* Wawrzyńca Kostrzewskiego (2014).

Zagrał w spektaklach: *Sen nocy letniej* Williama Shakespeare'a w reż. Bożeny Suchockiej w Teatrze Ateneum im. Stefana Jaracza (2012), *My, dzieci z dworca* ZOO Christiane F. w reż. Giovanni'ego

Castellanosa w Teatrze Kamienica (2013), *Rewizor* Mikołaja Gogola w reż. Jerzego Stuhra (TTv, 2014), *Tresowany mężczyzna* Johna von Düffela w reż. zbiorowej w Teatrze Kamienica (2018), *Blef* Andrew Payne'a w reż. Marcina Perchucia – także w Teatrze Kamienica (2019).

Swój debiut teatralny miał w warszawskim Och-Teatrze w spektaklu *Trzeba zabić starszą panią* Grahama Linehana w reż. Cezarego Żaka (2012), ale na tej scenie wystąpił także w spektaklach: *Zemsta* Aleksandra Fredry w reż. Waldemara Śmigasiewicza (2013), *Mayday 2* Raya Cooneya w reż. Krystyny Jandy (2013), *Miłość blondynki* Miłocha Formana, Jaroslava Papouška, Ivana Passera w reż. Krystyny Jandy (2014) oraz *Udając ofiarę* Braci Presniakow – także w reż. Krystyny Jandy (2016).

Whiting, dziennikarz – **Maciej Wierzbicki**

Maciej Wierzbicki

Aktor. Absolwent Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie z 1996 roku. Występuje gościnnie w spektaklach Teatru Polonia, Och-Teatru, Studio Buffo, Teatru Imka. Razem z Adamem Krawczukiem, Rafałem Rutkowskim i Marcinem Perchuciem od ponad 20 lat tworzą Teatr Montownia. Zdobywca licznych nagród zespołowych dla Teatru Montownia. Na dużym ekranie wystąpił m.in. w filmach duetu Konecki-Saramonowicz – *Pół serio* (2000) oraz *Ciało* (2003); zagrał również w takich

produkcjach jak: *Job, czyli ostatnia szara komórka* w reż. Konrada Niewolskiego (2006), *Magiczne drzewo* Andrzeja Maleszki (2008), *Mała wielka miłość* w reż. Łukasza Karwowskiego (2008), *Ostatnia akcja* w reż. Michała Rogalskiego (2009), *Maraton tańca* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz (2010) czy *Uwikłanie* reż. Jacka Bromskiego (2011). Znany jest też z seriali: *Bulionerzy*, *Dwie strony medalu*, *Oficer*, *Oficerowie*, *Dom nad rozlewiskiem*, *Miłość nad rozlewiskiem*, *Życie nad rozlewiskiem* i *Pensjonat nad rozlewiskiem* oraz *Siła wyższa*.

Colin, aktor-gej – Kamil Maćkowiak

Kamil Maćkowiak

Aktor, tancerz, producent. Ukończył Ogólnokształcącą Szkołę Baletową w Gdańsku oraz Państwową Wyższą Szkołę Filmową, Telewizyjną i Teatralną im. Leona Schillera w Łodzi. Długo związany był z Teatrem im. Stefana Jaracza w Łodzi. Od 2013 roku produkuje spektakle pod szyldem własnej Fundacji w tym monodramy: *DIVA Show*, *Amok*, *Wraki* oraz spektakle: *Ławeczka na Piotrkowskiej*, *Wywiad*, *Cudowna terapia*, *50 słów*, *Totalnie szczęśliwi*, *Śmierć i dziewczyna*, *Wigilia*. Jego autorskie monodramy jak *DIVA Show*, *Amok* czy inspirowany autobiografią Klausa Kińskiego *Klaus – obsesja miłości* były wielokrotnie nagradzane m.in. Nagrodą im. Leona Schillera (2013), Nagrodą Publiczności „Plaster Kultury” (2013 i 2020), Nagrodą Sejmiku Województwa Łódzkiego oraz Nagrodą Prezydenta Miasta Łodzi w Dziedzinie Kultury.

Debiutował w Teatrze im. Stefana Jaracza jako hrabia Franz Rosenberg w *Amadeuszu* Petera Schaeffera w reż. Waldemara Zawodnińskiego, z którym wielokrotnie później współpracował.

Jako aktor teatralny zagrał główne role m.in. w *Samotnej drodze* Arthura Schnitzlera w reż. Bogdana Hussakowskiego, *Polaroidach. Kilku ostrych zdjęciach* Marka Ravenhilla w reż. Andrzeja Majczaka czy *Sprawcach* Thomasa Jonigka w reż. Piotra Chołodzińskiego oraz w spektaklach

w reż. Małgorzaty Bogajewskiej: *Osaczonych* Władimira Zujewa, *Zszywaniu* Anthony’ego Neilsona, *Bramach raj* Jerzego Andrzejewskiego i w *Kotce na gorącym, blaszanym dachu* Tennessee Williamsa.

Jednym z najślynniejszych jego spektakli (zagrany blisko czterysta razy na całym świecie w trzech wersjach językowych) ponad jest monodram *Niżyński*. Za tę rolę zdobył ponad 20 nagród, m.in. Grand Prix na VI Międzynarodowym Festiwalu Monodramów „Monokl” w Sankt Petersburgu, „Złotą Maskę” za najlepszą kreację aktorską oraz THESPIS Media Award na Festiwalu Monodramów w Kilonii w Niemczech.

Jako aktor filmowy zagrał główną rolę w filmie *Korowód* Jerzego Stuhra.

Szerokiej publiczności znany jest także ze swoich ról w serialach takich jak: *Oficerowie*, *Kryminalni*, *Pensjonat pod różą*, *Naznaczony*, *Barwy szczęścia*, *Przyjaciółki* czy *Na Wspólnej*.

Od marca 2019 jest dyrektorem artystycznym teatru w Scenie Monopolis – nowym miejscu na kulturalnej mapie Łodzi.

Na deskach Teatru Polonia zagrał w spektaklu *Kolacja kanibali* w reż. Borysa Lankosza oraz *Moim pierwszym razie* w reż. Krystyny Jandy, zaś w Och-Teatrze w *Lekcjach stepowania* w reż. Krystyny Jandy.

Marcia Kash

Pisarka, reżyserka, aktorka. Na scenie debiutowała w The Royal Court Theatre w Londynie.

Jako pisarka rozpoczęła swoją karierę na początku lat 90. ub. wieku, pisząc wspólnie z Douglasem E. Hughesem farsę *Who's Under Where?*, którą przetłumaczono na dziewięć języków i zrealizowano blisko trzysta razy w różnych teatrach na całym świecie. W tym duecie napisała jeszcze kilka innych sztuk, m.in.: *A Party To Murder* (1996), *Too Many Cooks* (2003), *Jack Of Diamonds* (2015) oraz *Something Fishy* (2017), czyli wystawiane właśnie w Och-Teatrze *Coś tu nie gra* w przekładzie Elżbiety Woźniak. Tytuły te cieszą się niesłabnącą popularnością nie tylko w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Wielkiej Brytanii, ale także np. w Chinach.

Licencji do wszystkich tekstów udziela Samuel French Inc.

Marcia Kash jest także autorką sztuki *Discovering Elvis* napisanej specjalnie dla Lunchbox Theatre w Calgary (1997), która została przetłumaczona na język francuski i zdobyła wielką popularność w Quebecu oraz nominację „Les Masques” w kategorii najlepszej nowej sztuki. Autorka ma na swoim koncie także dramat oparty o rzeczywistą historię, która wydarzyła się w Toronto w 1948 roku – *For This Moment Alone*. Wspólnie z Mary-Colin Chisholm napisała także *A Belly Full*, której premiera odbyła się w Wielkiej Brytanii w The Mill at Sonning Theatre. Ostatnio wspólnie z Douglasem E. Hughesem napisała thriller *Deadline* oraz musical inspirowany przygodami Sherlocka Holmesa *A Scandal In Bohemia* przy współudziale Scotta Christiana.

Douglas E. Hughes

Dramaturg, aktor teatralny, musicalowy, telewizyjny oraz lektor. Na scenie debiutował w 1979 roku. Od tego czasu pracował w teatrach w całej Kanadzie i w Stanach Zjednoczonych, gdzie spędził trzynaście sezonów jako członek zespołu aktorskiego na Shaw Festival, a kolejne trzy na Stratford Festival. Wspólnie z Marcią Kash napisali sześć sztuk, z których pierwszych pięć (*Who's Under Where?*, *A Party to Murder*, *Too Many Cooks*, *Jack of Diamonds* i *Something Fishy*) zostały opublikowane

przez Concord Entertainment. Teksty te zostały przetłumaczone na dziewięć języków i doczekały się ponad trzystu realizacji w kilkunastu krajach na całym świecie. W ostatnich latach wspólnie napisali jeszcze dwie sztuki – *Deadline* oraz *Taken for Granted*, a także trzy scenariusze: *Hearing Trouble*, *Star Struck* i *A Different Corner*. Douglas E. Hughes jako autor ma na swoim koncie również dwie powieści: *The Poor Player* oraz jej kontynuację – *The Shaming of the True*.

Elżbieta Woźniak

Anglistka. Tłumaczka wielu komedii, fars, dreszczowców, sztuk muzycznych i sztuk o poważnej tematyce. Wprowadziła do polskich teatrów wielu nieznanymi autorów. Współpracuje z wieloma znakomitymi reżyserami i prawie wszystkimi teatrami w Polsce. Wśród kilkudziesięciu przetłumaczonych przez nią tekstów można znaleźć wielkie przeboje, grane w licznych teatrach po kilkaset razy, m.in. *Mayday* i *Mayday 2* Raya Conneya, *Nie teraz, kochanie* Johna Chapmana, *Złodzieja* Erica Chappella, *Łóżko pełne cudzoziemców* Dave'a Freemana, *Marię Callas. Lekcję śpiewu* Terrence'a McNally'ego, *Szalone nożyczki* Paula Pörtnera, *Żar* Sándora Máraiego, *Zamianę na wakacje* Iana Ogilvy'ego, *39 stopni* Johna Buchana, *Na końcu tęczy* Petera Quiltera, *Dziewczyny z kalendarza* Tima Firtha, musicale *Miss Saigon* Claude'a-Michela Schönberga i *Carmen Latina* Calluma McLeoda oraz sztuki należące do poważniejszego gatunku, m.in. *Małą Steinberg* Lee Halla, *Odwrot* Williama Nicholsona i *Namiętność*

Petera Nicholasa, *Więź* Rona Munro, *Rock'n'Roll* Toma Stopparda.

Jest tłumaczką sztuk wystawianych w Teatrze Polonia: *Boska!* Petera Quiltera, *Kobiety w sytuacji krytycznej* Joanny Murray-Smith, *Pani z Birmy* Richarda Schannona, *Kontrakt* Mike'a Bartletta, *Po co są matki?* Hindi Brooks, *Konstelacje* Nicka Payne'a, *Mgnienie* Phila Portera, *Matki i synowie* Terrence'a McNally'ego, libretto musicalu *Bagdad Cafe* Percy'ego Adlona oraz Och-Teatrze: *Weekend* z R. Robina Hawdona, *Pierwsza Dama* M. Kilburg Reedy, *Mayday*, *Mayday 2* i *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* Raya Cooneya, *Trzeba zabić starszą panią* Grahama Linehana, *Upadłe anioły* Noëla Cowarda, *Prapremiera dreszczowca* Henry'ego Lewisa, *Jonathana Sayera* i Henry'ego Shieldsa, *Lekcje stepowania* Richarda Harrisa, *Maria Callas. Master Class* Terrence'a McNally'ego oraz *Dziewczyny z pociągu* Rachel Wagstaff i Duncan Able.

Krystyna Janda

Aktorka, reżyserka, felietonistka, dyrektorka artystyczna dwóch warszawskich teatrów, prezes Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury. Jest absolwentką Państwowego Liceum Plastycznego i Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Po raz pierwszy na ekranie pojawiła się w filmie Andrzeja Wajdy – *Człowiek z marmuru*. Od lat 80. XX wieku gra i pracuje nieprzerwanie. W teatrze zagrała ponad 60 ról. W swoim repertuarze ma wiele monodramów, z których każdy był sukcesem. Zagrała także ponad 45 ról – od klasycznych do współczesnych – w Teatrze Telewizji oraz około 50 ról w filmach fabularnych.

Jest laureatką wielu nagród i odznaczeń, przyznawanych zarówno w Polsce, jak i na świecie. W 1990 roku nagrodzona Złotą Palmą na festiwalu w Cannes za rolę w filmie *Przesłuchanie* Ryszarda Bugajskiego, a w 2006 Medalem Karola Wielkiego za wybitny dorobek aktorski, zaangażowanie w europejskie porozumienie oraz walkę

o równouprawnienie. Na koniec XX wieku przyznano jej w plebiscycie tygodnika „Polityka” tytuł najwybitniejszej aktorki stulecia kinematografii polskiej.

W 2005 roku podjęła, jako jedna z pierwszych, wyzwanie stworzenia teatru działającego niezależnie od struktur państwowych, czym zmieniła rzeczywistość teatralną w Polsce. W tym celu założyła Fundację Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury, której jest fundatorką i prezesem. Jej Fundacja stworzyła dwa teatry warszawskie – Teatr Polonia i Och-Teatr. W roku 2014 została uhonorowana tytułem „Człowieka Wolności 25-lecia” w kategorii „kultura”. Początek roku 2019 przyniósł jej dwa bardzo ważne wyróżnienia – specjalną nagrodę aktorską 35. Festiwalu Filmowego Sundance oraz tytuł Kreatora Kultury tygodnika „Polityka” za „błyskotliwość, pracowitość oraz odwagę artystyczną i życiową”. Za ostatnią rolę teatralną w *Zapiskach z wygnania* Sabiny Baral została obsypana prawdziwym deszczem nagród.

Weronika Karwowska

Kostiumografka i scenografka. Studiowała architekturę wnętrz w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, gdzie w 2005 roku w Katedrze Scenografii obroniła dyplom z wyróżnieniem. W 2006 ukończyła Podyplomowe Studia Wiedzy o Kulturze w Instytucie Badań Literackich PAN w Warszawie. Od 2002 roku projektuje scenografie i kostiumy do filmów reklamowych, teledysków i koncertów. W swoim teatralnym debiucie w 2005 roku przygotowała scenografię i kostiumy do przedstawienia *Fioletowa Krowa* w reż. Edwarda Woźtaszka w Teatrze Nowym Praga w Fabryce Trzciny. Za kostiumy do tego przedstawienia otrzymała wyróżnienie Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszewskiego. W 2007 roku stworzyła scenografię i kostiumy do filmu *Południe – Północ* Łukasza Karwowskiego. Obecnie przygotowuje kostiumy i scenografię do filmu fabularnego *Jedna dusza* tego samego reżysera.

Projektowała scenografie i kostiumy do spektakli wystawianych w Teatrze Polskim im. Arnolda Szyfmana w Warszawie, Teatrze Wielkim – Operze Narodowej, Teatrze Wielkim w Łodzi,

Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi, Mazowieckim Teatrze Muzycznym, Wrocławskim Teatrze Lalek, Teatrze 21, Teatrze Polonia w Warszawie, Operze Bałtyckiej w Gdańsku, Teatrze im. Ludwika Solskiego w Tarnowie. Współpracowała m.in. z Włodzimierzem Izbanem, Krystyną Jandą, Jarosławem Kilianem, Justyną Sobczyk, Edwardem Woźtaszkiem.

Miała wiele wystaw indywidualnych w Polsce. Brała udział w wystawach zbiorowych także za granicą, m.in. w Moskwie, Montrealu, Pradze, Pekinie, Singapurze, Paryżu.

Prowadziła zajęcia z historii sztuki dla dzieci w warszawskiej szkole Montessori. Współprowadziła warsztaty plastyczno-scenograficzne dla młodzieży niepełnosprawnej intelektualnie. W efekcie tych zajęć sportretowała osoby z Zespołem Downa, tworząc malarski cykl 12 obrazów *Jestem*. Wszystkie wolne chwile poświęca rodzinie, malarstwu i grafice użytkowej.

Mieszka w Warszawie. Jest mamą sześciorga dzieci.

Małgorzata Domańska

Kostiumograf, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów do filmów, m.in.: *Głosy* w reż. Janusza Kijowskiego, *Pusta klatka* w reż. Leszka Barona, *Dyskoteka* w reż. Roberta Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz czy *Droga powrotna* w reż. Jerzego Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów m.in. do *Wielkiego Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. Tomasza Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła, *Oskara* w reż. Marka Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych: *Męskie-żeńskie* w reż. Krystyny Jandy oraz miniaturowej Joanny Szczepkowskiej *Garderoba damska*. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii Kowalskiej* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu w reż. Macieja Domańskiego, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* w reż. Bohdana Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* w reż. Grzegorza Warchoła.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku

istnienia, zrealizowała kostiumy m.in. do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na Placu Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Współpracowała także przy spektaklach *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* w reż. Marii Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. Magdy Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. Stanisława Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała m.in. do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Biała bluzka* w reż. Magdy Umer, *Kontrakt* w reż. Krystyny Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. Marii Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* w reż. Wojciecha Malajkata czy też *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcari, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa, *Winnego* w reż. Stanisława Brejdyganta. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 130 przedstawień.

Zofia Jocek

Kostiumografka i scenografka. Absolwentka Zespołu Szkół Plastycznych im. Władysława Hasióra w swoim rodzinnym Koszalinie, gdzie w 2016 roku obroniła dyplom z tkaniny artystycznej. Studentka Wydziału Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (w 2020 roku obroniła dyplom licencjacki w Pracowni Projektowania Teatru Lalkowego).

Od początku studiów współpracuje ze studentkami i studentami szkół filmowych w Łodzi i Warszawie przy etiudach i filmach dyplomowych, projektując zarówno scenografię, jak i kostiumy. Pracowała również ze studentkami i studentami Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. W 2017 roku – wspólnie z reżyserką Karoliną Szczypek – przygotowała etiudę teatralną na podstawie opowiadania Jarosława

Iwaskiewiczza *Tatarak*, która dostała się na liczne festiwale teatralne, m.in. na krakowskie Forum Młodej Reżyserii.

Pracuje także przy produkcjach komercyjnych – od dużych kampanii reklamowych przez reality show po teledyski i telenowele. W 2019 roku przy boku Weroniki Karwowskiej przygotowała scenografię do *Tanga* Sławomira Mrożka w reż. Edwarda Wojtaszka w Teatrze im. Ludwika Solskiego w Tarnowie.

Obecnie zajmuje się przede wszystkim projektowaniem kostiumu. Rozwija swoje zainteresowania performatyką mody oraz naturalnym barwieniem tkanin. Współpracuje przy projektach z zakresu teatru tańca i stylizuje sesje zdjęciowe. W wolnych chwilach słucha podcastów o geopolityce.

Katarzyna Łuszczuk

Reżyserka światła. Studiowała na Wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej w Warszawie i na wydziale Polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim. W latach 2002–2020 była stałą asystentką Krzysztofa Warlikowskiego, z którym współpracowała m.in. przy spektaklach: *Dybuk*, *Między dwoma światami*, *Krum*, *Anioły w Ameryce*, *(A)pollonia*, *Koniec*, *Opowieści afrykańskie według Szekspira*, *Kabaret Warszawski*, *Francuzi* i *Wyjeżdżamy*. Podróżując z tymi spektaklami, pracowała w ponad 70 teatrach na całym świecie.

Przez wiele lat koordynowała pracę zespołu Krzysztofa Warlikowskiego, najpierw w TR Warszawa, a następnie w Nowym Teatrze w Warszawie, gdzie pracowała jako asystentka dyrektora artystycznego.

Wyreżyserowała światła do ponad stu przedstawień, m.in. w TR Warszawa, Teatrze Polonia, Teatrze Narodowym, Teatrze Polskim, Teatrze Współczesnym, Och-Teatrze, Teatrze Ateneum, Teatrze Collegium Nobilium i Nowym Teatrze w Warszawie, Teatrze im. Stefana Jaracza, Teatrze Nowym i Teatrze Wielkim w Łodzi, Teatrze Ludowym, Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie i Operze Krakowskiej, Teatrze Capitol, Operze Wrocławskiej, Teatrze Polskim i Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, Małopolskim Ogrodzie Sztuk i Narodowym Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze Nowym, Polskim Teatrze Tańca i Teatrze Wielkim w Poznaniu, Teatrze Polskim w Bydgoszczy i Teatrze im. Jana Kochanowskiego w Opolu oraz Opolskim Teatrze Lalki

i Aktora, Teatrze Szekspirowskim, Teatrze Wybrzeże i Operze Bałtyckiej w Gdańsku oraz Teatrze Muzycznym w Gdyni, Teatrze Polskim w Bielsku-Białej i Teatrze im. Heleny Modrzejewskiej w Legnicy.

Jako reżyserka światła współpracowała m.in. z Agatą Dudą-Gracj, Pawłem Passinim, Małgorzatą Bogajewską, Krystyną Jandą, Michałem Borcuchem, Wiktorem Rubinem, Marcinem Liberem, Agnieszką Glińską, Jerzym Stuhrem, Przemysławem Wojcieszkiem, Tomaszem Cyzem, Bogusławem Lindą, Szymonem Kaczmakiem, Claude'em Bardouilem, Markiem Kalitą, Renate Jett, Anną Seniuk, Andrzejem Domalikiem, Jarosławem Tumidajskim.

W 2015 była przewodniczącą jury festiwalu Tanec Praha, przyznając nagrodę za najlepsze światła w spektaklach teatru tańca w Pradze. Prowadziła masterclass w Ołomuńcu w Czechach i Sao Paulo w Brazylii. Na stałe związana z Nowym Teatrem Krzysztofa Warlikowskiego.

Od 2021 roku współpracuje jako Head Tutor modułu „światło” w międzynarodowym programie edukacyjno-artystycznym *Music. Multimedia. Management.*, organizowanym przez Filharmonię im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie i Festiwal Fjord Cadenza w Skodje w Norwegii.

W Och-Teatrze i w Teatrze Polonia wyreżyserowała światła do trzynastu spektakli.

Klaudia Błazik

Producentka teatralna, asystentka reżysera, inspicjentka. Absolwentka Wydziału Wiedzy o Teatrze warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza, gdzie asystowała przy spektaklach dyplomowych, m.in. przy *Braciach Karamazow* w reż. Jarosława Gajewskiego. Dodatkowo współpracowała przy organizacji Międzynarodowego Festiwalu Szkół Teatralnych iTSELF.

Studiowała także dziennikarstwo oraz produkcję telewizyjną. Pracowała przy produkcji wielu programów telewizyjnych realizowanych m.in. dla stacji TVN, zarówno w Polsce, jak i zagranicą. Pełniła funkcję szefowej redakcji programów realizowanych dla kanałów tematycznych grupy Discovery. Pracowała jako asystentka producenta wykonawczego przy spektaklu *Kolacja kanibali* w reż. Borysa Lankosza w Teatrze Polonia (2014), jako producent wykonawcza i asystentka reżyserki Anny Sroki-Hryń przy spektaklu muzycznym *Huśtawka* w Och-Teatrze (2019), a ostatnio jako asystentka Krystyny Jandy przy spektaklu *Wspólnota mieszkaniowa* – także w Och-Teatrze (2020).

Michał Cacko

Muzyk, kompozytor, realizator dźwięku. Z Teatrem Polonia i Och-Teatrem związany od wielu lat. Skomponował muzykę m.in. do *Przygody* w reż. Krystyny Jandy, *Kantaty na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Dobry wieczór Państwu* w reż. Krzysztofa Materny. Jest także realizatorem dźwięku oraz autorem efektów dźwiękowych wielu spektakli i koncertów na scenach obydwu teatrów.

Rafał Piotrowski

Realizator światła. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Z Teatrem Polonia związany od momentu inauguracji Dużej Sceny, czyli od grudnia 2006 roku.

PRZED W /AN/ TRAKCIE PO

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Instytut Cafe & Bar / Och Cafe //

**Słuchaj Radia Kolor
w aplikacji mobilnej.
Gdziekolwiek jesteś.**

**Inni Ci tak
nie zagrają!**

Szczegóły
na www.radiokolor.pl

JANDA
bądź prawdziwa...

NOWA FORMUŁA KREMU Nr 1

Oparta na **ZŁOTYM NOŚNIKU 24-karatowym**, który poprawia biodostępność i skuteczność działania składników przeciwzmarszczkowych. Zwiększa tym samym potencjał ich działania.

**UNIKALNA, AUTORSKA
TECHNOLOGIA NICI KOSMETYCZNYCH**

Ukierunkowana na uzyskanie **efektu głębokiej rekonstrukcji** – jak przy zabiegu nićmi odmładzającymi. Skoncentrowana na zwiększeniu gęstości włókien kolagenu oraz poprawie napięcia skóry. **Splyca głębokość zmarszczek nawet o 16% w 15 min.** Dla poprawy jędrności i owalu twarzy.

„Dla
jeszcze
piękniejszej,
młodszej
wyglądającej skóry.”

Polecam,
♥ *Krzyszyna Janda*

Dostępne w drogeriach **ROSSMANN** i na janda.pl

Premiery w 2021 roku są dofinansowane przez:

Partner
Och-Teatru:

Doradca
prawny
teatrów:

Partner
premier:

A//.ARISTO

Patroni medialni:

URODA

Mecenas
technologiczny
teatrów:

Zabezpieczenie
sanitarne:

Partner
teleinformatyczny
teatrów:

Program
wydrukowano w:

Projekt
graficzny:

progressivo

Fotografie portretowe oraz fotografie z sesji plakatowej: Robert Jaworski
Projekty kostiumów: Weronika Karwowska
Kostiumy uszyto w pracowni Macieja Kani.
Scenografia powstała w pracowni Ryszarda Bartłomieja Kłoska.

Videofilmowanie lub dokonywanie elektronicznych lub innych nagrań audio i/lub wizualnych tej produkcji oraz rozpowszechnianie nagrań lub przesyłanie strumieniowe w jakimkolwiek medium, w tym w Internecie, jest surowo zabronione, stanowi naruszenie praw autora(ów) i podlega zaskarżeniu na mocy prawa autorskiego Stanów Zjednoczonych. Więcej informacji można uzyskać na stronie: <https://concordtheatricals.com/resources/protecting-artists>

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE RADY FUNDACJI

Marcin Gędziorowski, Janusz Jaworski,
Magda Umer, Cezary Żak

DYREKTOR FUNDACJI KRYSZYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

Alicja Przerazińska

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafrąński

SPECJALISTKA DS. KSIĘGOWO-PŁACOWYCH

Barbara Łoćka

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Jolanta Bielasta, Barbara Bogucka

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Adam Kasjaniuk, Ewa Ratkowska

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Maria Górna, Agnieszka Kubaś

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska-Kosmala,
Ewa Ratkowska

WYNAJMY

Anna Janda

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Tomasz Harleńczyk, Aleksandra Walasiak

KASA BILETOWA

Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski, Tomasz
Harleńczyk, Cezary Margiela, Tomasz
Płacheta, Aleksandra Walasiak

PRODUCENCI WYKONAWCZY/ INSPICJENCI

Klaudia Błazik, Magdalena Kłosińska,
Jan Malawski, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (scenografia
i kostiumy), Waldemar Zatorski (światło
i dźwięk), Tomasz Rusek, Tomasz
Przestępny (scena)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Michał Cacko,
Maciej Gendek, Radosław Grabski,
Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski,
Michał Tatar, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa,
Tomasz Przestępny, Rafał Rossa,
Tomasz Rusek, Andrzej Solis, Piotr
Suwiński, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna Marciniak,
Agnieszka Rębecka, Zuzanna Szostek,
Sylwia Wrzosek, Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska,
Maria Pińkowska, Anna Sokołowska

Dane teleadresowe

OCH-TEATR

ul. Grójecka 65, 02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl
bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl

OCH TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00
bilety@ochteatr.com.pl
www.ochteatr.com.pl